

kede som til Tak og meddelte derpaa forretningsmæssigt, at Gaardejer og Amdsraadsmædlem Jørgen Mosegaard vilde overtage Hvervet som Ordstyrer.

En mavefør og skægløs Mand viste sig paa Talerstolen med en Næseklemmer i Haanden. Jørgen Mosegaard var en af Egnens politiske Veteraner og gik ind til sit Hædershverv med mangeaarig Øvelse. Han saae sig hjemmevant omkring og løftede først paa Hatten, da han begyndte at tale.

Der var en Del Uro. Næsten ingen kunde høre, hvad han sagde. Der raabtes „Hys“; men forinden der blev stille, var han allerede færdig med sin Tale. Man saae ham svinge sin Hat i Luften, og et Par Mennesker raabte Hurra. Det var et Leve for Fædrelandet.

Nu traadte Pastor Gaardbo frem som Mødets indledende Taler. Det vakte Skuffelse hos alle de mange Fremmede, der alene var kommen for Enslevs Skyld. De kendte ikke Mandens Navn fra Aviserne og brød sig derfor ikke om at høre ham. I deres Utaalmodighed forsøgte de at tvinge ham bort med Tilraab og Afbrydelser, som Balduin Hansens politiske Venner efterhaanden deltog i.

„Tak, nu er det nok, Hr. Pastor! ... Kort den av! Kom igen paa Fredag!“

Ordstyreren maatte vise sig og tysse paa Forsamlingen, hvad han gjorde ved paa faderlig Vis at løfte Lorgnetten.

Oppe paa Tribunen sad Enslev med en bredskygget Kunstnerhat paa sit hvide Hoved. Han havde vendt sig